

Vedkommende ment, at en saadan Ordning kunde man ikke byde en By af Fredericias Størrelse og Betydning, og der er nu foretaget en hel Del Undersøgelser og Forsøg paa at udarbejde et Projekt, som gik ud paa at skulle bevare Fredericia som Led i Hovedtrafikken, og jeg tror, at saadanne Planer vil kunne gennemføres med Held. Der vil derfor ikke længere være den Vanskelighed til Stede for Vedtagelsen af Jernbanebroen over Lille Bælt, som Hensynet til Fredericia By vilde volde. Selvfølgelig kan det ikke blive saaledes, at Fredericia By slet ikke bliver berørt af den; det vil i nogen Grad virke skadeligt, uheldigt for Fredericia By, at denne Bro bliver anlagt. Men jeg mener ikke, at de Ofre, der i saa Henseende maatte bringes fra Fredericia By, vilde være urimelige. Den kan jo ikke forlange at modsætte sig Udviklingens Gang.

Men jævnsides med Planen om Lille Bælts Broen maa man fastholde Ønskeligheden af Anlægget af Storstrømsbroen. Jeg finder det overordentlig beklageligt, at det ikke allerede tidligere er lykkedes at føre denne Plan igennem. Oprindelig strandede den delvis paa Landsdelshensyn, lokale Hensyn, og en Del Smaalighed, som ikke ret vel lader sig forsvare, og en Del Modstand skyldtes Hensynet til Skibsfarten. Der er derfor ogsaa i senere Projekter taget meget vidtgaende Hensyn til Søfarten, som jo ogsaa har erklæret sig tilfreds med den Løsning, som indeholdtes i Forslaget om en Højbro. Storstrømsbroens Anlæg er ikke blot et Led i Bestræbelserne for at tilvejebringe Rødby—Femern-Ruten. Selv om Rødby—Femern-Ruten slet ikke blev til noget, vilde Storstrømsbroen dog alligevel være fuldt ud berettiget og forsvarlig allerede under Hensyn til vor Gedser—Warnemünde-Rute. Men det kan ikke nægtes, at Anlægget af Storstrømsbroen vilde betyde et stort Fremskridt med Hensyn til Fremme af Planen Rødby—Femern.

Disse Bemærkninger giver mig Anledning til ogsaa at komme lidt ind paa Spørgsmaalet om Korsør—Kiel-Ruten, som det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) gjorde sig til Talsmand for at genoprette og opretholde, indtil Rødby—Femern-Ruten kunde komme i Stand. Selv om man var villig til at genoprette Korsør—Kiel-Ruten, mener jeg ikke, at det nu længere kan lade sig gøre. Det ærede Medlem har med Rette paapeget, at en Del af Rutens mindre gode Anseelse skyldtes det Materiel, vi havde til at betjene Ruten

med, og Statsbanerne har ikke noget andet eller bedre Materiel og kan ikke skaffe andet uden ganske uforholdsmæssige Udgifter. Desuden vil det ogsaa vare længe. Jeg er desuden tilbøjelig til at mene, at Korsør—Kiel-Ruten ikke er i nævneværdig Grad fornøden, og at den for en stor Del yderligere vil være overflødiggjort, naar vi faar de Forbindelser med Sønderjylland, som jeg har nævnt. Men, som sagt, det væsentligste Hensyn for mig til ikke at foreslaa Genoptagelse af denne Rute er, at jeg ser ikke, at Statsbanerne er i Stand til at tilvejebringe det fornødne Materiel.

Og saa er der jo den tredje Plan, som maa fastholdes sammen med Lille Bælts Broen og Storstrømsbroen, nemlig Planen om en Aarhus—Kalundborg-Færgerute. Selvfølgelig bliver Forlangendet om en Aarhus—Kalundborg-Færgerute i nogen Grad mindre paakrævet, naar man faar en Lille Bælts Bro; den vil jo i høj Grad gavne Afviklingen af Trafikken paa Jylland. Men det er dog fremdeles min Opfattelse, at denne Færgerute bør forbedres og etableres. Det forundrer mig meget at se Partiet Venstres Stilling til denne Sag. Det var oprindelig Medlemmer af dette Parti, som med størst Iver rejste dette Problem her i Rigsdagen. Det var det afdøde Medlem for Horsens Landkreds, P. Th. Nielsen, som var særlig ivrig for det, og han fik jo ogsaa megen Støtte hos det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Jeg har hele Tiden troet, naar jeg arbejdede for denne Sag, at være i bedste Overensstemmelse netop med Partiet Venstre og blev derfor meget forbauset ved under Jernbaneforhandlingerne i Landstinget i forrige Samling at erfare, at man fra Partiet Venstres Side slet ikke ønskede Aarhus—Kalundborg-Ruten oprettet.

Endnu et fjerde større Projekt maa jeg nævne, nemlig den nye Administrationsbygning for Statsbanerne, som det ærede Medlem fra Randers (Mortensen) gjorde sig til Talsmand for. Det er rigtigt, at Statsbanerne behøver en ny stor Administrationsbygning, og den vil koste mange Penge. Men alle disse store Planer, som jeg her har nævnt, har det til fælles, at de koster meget, at de vil medføre meget betydelige Udgifter, og saaledes som Finansministeren med Rette har bedømt den finansielle Situation her i Landet, har jeg ment, at man maatte gaa ud fra, at Staten ikke i Øjeblikket vilde være i Stand til at magte disse Opgaver. At føre dem